Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum
Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 203

gaudētes. In vno v̄bo spōse sensi hoc .et
quasi odorat⁹ abscōdi.eo vobis hodie fe
stiuius exhibendū q̄ tempestiui⁹. Spon
sa locuta est.⁊ dixit spōsum intendere sibi
Que est spōsa.⁊ q̄s est spōsus? Hic est de
us nr̄.illa (si audeo dicere)nos sum⁹:cum
reliqua quidē mltitudine captiuoꝝ quos
ip̄e nouit. Gaudeam⁹:gl'ia nostra hec est:
testimoniū ꝯscie nr̄e. Nos sum⁹ in quos
intēdit de⁹. Quāta tm̄ disparilitas. Quid
terrigene ⁊ filij hoim corā illo? Scd̄m ꝓ
phetā sic sunt q̄si nō sint:⁊ q̄si nihilū et in
ane reputati sunt ei. Quid sibi ḡ vult ista
inter tā dispares ꝯpatio? Aut illa ī immē
sum gloriat̄.aut is in immēsum. q̄ꝫ admi
rabile est ꝙ illi⁹ intētionē ista sibi q̄si ꝓpri
am vēdicat dicēs. Dilectus meus mihi.
Nec eo ꝯtēta tm̄:ꝑgit amplius gloriari:re
spondere se illi:q̄si ex equo morē gerere .re
A pendere vicē. Sequit̄ ei. Et ego illi. In
solens verbū.⁊ ego illi. Nec min⁹ insolēs
dilect⁹ me⁹ mihi.nisi ꝙ vtroq̄ꝫ insolenti⁹
vtrūq̄ꝫ sit. O q̄d audet cor puꝝ.⁊ ꝯsciētia
bona.⁊ fides nō ficta. Mihi (inq̄t) inten
dit. Ita ne huic intēta ē illa maiestas: cui
gubernatio parit̄ ⁊ administratio vniuer
sitatis incūbit:⁊ cura seculoꝝ ad sola trās
fert̄ negocia imo ocia amoris ⁊ desiderij
hui⁹? Ita plane. Ip̄a est enī eccl'ia electo
rum.de quib⁹ apl'us. Oīa (inq̄t)ꝓpter ele
ctos. Et cui dubiū ꝙ gr̄a ⁊ misericordia
dei sit in sanctos ei⁹ ⁊ respect⁹ in electos il
lius? Ergo ꝓuidentiā ceteris creatur⁊ nō
negam⁹. curā spōse vēdicat sibi. Nūquid
de bob⁹ cura est deo? Nec dubiū q̄n idē
possimus dicere de eq̄s.de camelis.ð ele
phantib⁹.⁊ de cūctis bestijs terre. similit̄
⁊ de piscib⁹ maris ⁊ volatilib⁹ celi.postre
mo de omi re q̄ est sup terrā:solis sane ex
ceptis quib⁹ dr̄. Omē sollicitudinē vr̄am
ꝓijciētes in eū.qm̄ ip̄i cura est de vobis.
An nō tibi videt̄ veluti his v̄bis dictum
intēdite illi.q⁊ ip̄e intēdit vobis. Et obs̄
ua apl'um Petꝝ(ei⁹ enī verba sunt)si non
⁊ ipse v̄boꝝ spōse obseruauerit ordinem.
Nēpe nō ait.oēm sollicitudinē vestrā ꝓij
ciētes in eū vt sit ip̄i cura de vobis.sed q̄a
ip̄i cura est de vobis.apte ꝓinde mōstrās
eccl'ia sanctoꝝ.nō modo q̄ꝫ dilecta sꝫ et ꝙ
B p̄us dilecta fuerit. Cōstat eā nō tāgi v̄bo
qð de bob⁹ dixit apl's.nā curā illi⁹ habet
qui dilexit illā ⁊ semetip̄m dedit p illa. Nō

ne hec est ouis errās:cui⁹ cura etiā supno
rum cure gregū p̄lata est? Deniq̄ꝫ illis ex
positis:pastor descēdit ad istā. q̄siuit dili
genter.inuentā non reduxit:sꝫ reuexit:no
ua cū illa ⁊ de illa intulit celis festa gaudi
orum:populis angeloꝝ inuitatis ad solē
nitatē. Quid ḡ? ꝓprijs humeris dignatus
est eā reuehi:⁊ curā illi⁹ nō habebit? Ideo
nō ꝯfundit̄ dicere.dn̄s sollicitus est mei.
nec se existimat errare cū itē dicit. Dn̄s re
tribuet ꝓ me.⁊ si q̄d est aliud quod curam
dei circa ip̄am significare videat̄. Inde ē
ꝙ dn̄m sabaoth.dilectū suū dicit. ⁊ euꝫ q̄
cum trāquillitate iudicat oīa sibi intende
re gloriat̄. Quid ni gloriet̄? Audiuit illuꝫ
dicenteꝫ sibi. Nunq̄d mr̄ potest obliuisci
vt nō misereat̄ filio vteri sui? ⁊ si illa obli
ta fuerit:ego tm̄ nō obliuiscar tui. Deniq̄ꝫ
oculi dn̄i sup iustos. Et q̄d spōsa nisi cō
gregatio iustoꝝ? Quid ip̄a:nisi generatio
querentiū dn̄m:q̄rentiū faciē spōsi? Non
enī ille intēdit huic.⁊ nō ista illi. Propte
rea vtrūq̄ꝫ ponit disēs. Ille mihi:⁊ ego il
li. Ille mihi q⁊ benignus ⁊ misericors est
ego illi.q⁊ nō sum ingrata. Ille mihi gra
tiam ex gr̄a.ego illi gratiam ꝓ gratia. Ille
mee liberationi.ego illi⁹ honori. Ille salu
ti mee.ego illi⁹ volūtati. Ille mihi ⁊ nō al
teri. qm̄ vna suꝫ colūba ei⁹ . ego illi ⁊ non
alteri.nec enī audio vocē alienoꝝ. nec enī
acquiesco dicētib⁹ mihi.ecce hic est xp̄us
aut ecce illic est Hec eccl'ia. Quid singul⁹ C
quisq̄ꝫ nr̄m? Putam⁹ ne in nobis quēpi
am esse cui aptari queat qð dr̄? Quid dixi
in nobis? Ego aūt ⁊ de quouis intra ec
clesiā ꝯstituto si q̄s h̄ querat:nō omnino
rep̄hendendū cēsuerim. Nec enī vna vni
us rō est atq̄ꝫ multoꝝ. Deniq̄ꝫ non ꝓpter
aīam vnā:sꝫ ꝓpter multas in vnā eccl'iaꝫ
colligēdas:in vnicā astringēdas spōsam
de⁹ tā multa ⁊ fecit ⁊ ꝑtulit:cū opatus est
saluteꝫ in medio terre. Charissima illa est
vna vni: nō adherēs alteri spōso: non ce
dens alteri spōse. Quid ista n̄ audeat apð
tam ambitiosum amatorē? Quid non ab
illo speret.q̄ se q̄siuit e celo.vocauit a fini
bus terre? Nec mō q̄siuit sꝫ acq̄siuit. Ad
de ⁊ de mō acq̄sitiōis. In sanguine acq̄si
toris. Alias v̄o (vt assolet) ꝓpterea magis
p̄sumit:qm̄ ꝓspiciēs in futuꝝ. non igno
rat.qm̄ dn̄s se opus hab⁊. Queris ad q̄d?
Ad videndū in bonitate electoꝝ suoꝝ:ad

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0203
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt